

Hi havia una vegada un país anomenat Facilitònia, on explica la llegenda que s'hi feien les becaines més dolces del món. La seva gent no tenien maldecaps ni preocupacions.

En Pere i la Sara eren dos bons amics. Eren molt aventurers i els agradava fer noves amistats i conèixer llocs nous. Quan van saber de l'existència de Facilitònia i que allà tot era tan tranquil, i que la seva gent vivia sense maldecaps ni preocupacions, van voler visitar aquell país. Però Facilitònia era molt lluny, hi havia molts dies de camí. I en Pere i la Sara van haver de travessar rius i muntanyes, van dormir sota les estrelles, van caminar per la pols del desert i van vorejar les costes del gel. El camí va ser llarg i difícil, però estaven acostumats a esforçar-se i a ajudar-se quan les coses complicaven.

Quan van arribar a Facilitònia hi regnava el silenci. El camí d'arribada era pla i ample, sense cap pedra. Els camps eren verds, els arbres havien crescut tant que no deixaven passar els raigs del sol. Les papallones volaven silenciosament buscant alguna flor per reposar. El vent no bufava, els ocells no cantaven i les fonts estaven tancades. No hi havia nens al carrer i no es veia ningú treballant. Totes les cases estaven tancades. Tot estava en calma, com si allà s'hagués parat el temps. I és que els dos nois no sabien que a Facilitònia s'hi havia prohibit tot allò que fes soroll i que pogués despertar la seva gent.

De darrere d'una porta en va sortir un vellet amb una escombra a la mà. Quan els va veure va arrufar el nas. Feia anys que ningú no passava per Facilitònia.

—Qui sou vosaltres? Silenci, nois! Pst... No feu soroll, que la gent dorm!

—Som en Pere i la Sara i hem vingut a visitar Facilitònia. Ens han explicat que és un lloc molt tranquil per passar uns dies de vacances, i que aquí s'hi fan les becaines més dolces del món.

—Sóc en Ton, el vell guardià de Facilitònia. Jo em cuido de la seva gent i dels seus somnis.

Esforç
Facilitònia,
el país de les
coses fàcils

Els va explicar que tota la gent del país dormia, que només es despertaven per menjar i que ell era el guardià del seu son. Res ni ningú no podia molestar els bells dorments.

Els viatgers no podien creure el que veien.

—De veritat que dormen tot el dia? I així, doncs, què saben fer?

—No saben fer res —va respondre el vellet—. La mandra els fa dormir tot el dia.

Els dos amics estaven encuriosits. Volien parlar amb algun d'aquells bells dorments i van demanar a aquell vellet que en despertés un. Però el vell guardià de somnis va protestar i es va enfadar molt. Què s'havien cregut, aquells dos marrecs! No es podia interrompre el somni dels Facilitons!

—Però que no veieu que tots dormen! No els podem molestar!

—Només serà un moment. Els deixarem tornar al seu son ben ràpidament. Volem saber com són els seus somnis.

Al final, i després d'insistir molt, en Ton es va deixar convèncer.

Va despertar una velleta que dormia plàcidament, tenia la pell arrugada i els cabells blancs. De petita havia estat amiga del vell Ton i havien jugat junts pels carrers de Facilitònia. Quan la dona va obrir

els ulls no es recordava de res; només plorava com una nena petita perquè l'havien despertada del seu somni. Badallava i no parava de dir que estava cansada, que tenia molta mandra i que volia dormir.

En Ton va explicar als dos nois que els Facilitons feia anys i panys que no feien altra cosa que dormir, i que ho havien oblidat tot. La mandra s'havia apoderat de la gent de Facilitònia: els nens no anaven a l'escola i la gent no matinava per anar a treballar. Els habitants de Facilitònia havien fet tan poques coses a la seva vida, que amb prou feines recordaven el seu nom. No sabien llegir ni escriure, no recordaven què era un somriure i feia molt de temps que no veien sortir el sol. La mandra s'havia encomanat tan de pressa entre la gent del país que només quedava despert en Ton.

En aquell mateix moment el vell guardià de somnis va plorar de tristesa. Havia estat tan enfeinat cuidant els Facilitons que no havia vist que la mandra havia estat la desgràcia més gran del seu país. I ell no havia fet res per arreglar-ho. Pobre Ton, pobres Facilitons!

Amb l'ajuda d'en Pere i la Sara van decidir despertar-los a tots, un per un. Ara els esperava molta feina perquè els Facilitons haurien d'aprendre moltes coses, però en Ton ja no estava sol, els dos amics es van quedar per ajudar-lo.

I... explica la llegenda que, si mai voleu viatjar a Facilitònia, veureu que allà s'hi continuen fent les becaines més dolces del món. Però ara, quan hi arribeu, trobareu nens pel carrer cridant i jugant, ocells que canten, dolls d'aigua a les fonts i gent molt treballadora que cada dia veu sortir el sol.

Adaptació